

Arrest

nr. 212 220 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Adday Akhundzadah Saheb (Adday / Adah / Hada) gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U verklaart zestien jaar oud te zijn en dus nog minderjarig. U liep gedurende drie jaar school in uw dorp. Uw broer B. (...) was een koetswerkhersteller met een eigen werkplaats. Uw broer werkte sporadisch als hersteller voor de Afghaanse politie. Na school hielp u uw broer in de zaak. Op een dag kwam er een man langs met de vraag om de schade aan zijn wagen te herstellen. Na de herstelling zette de klant uw

broer thuis af. Een paar dagen later kwam dezelfde persoon naar de werkplaats van uw broer. Hij vertelde dat hij opnieuw schade geleden had en vroeg deze te herstellen. Toen uw broer bij de wagen aankwam vroegen ze hem om met de taliban samen te werken en bommen in de wagen te plaatsen. De taliban beloofde uw broer rijkelijk te belonen indien hij op hun eisen zou ingaan. Uw broer vroeg bedenktijd. Uw vader vertelde jullie niet te reageren op de eisen van de taliban. Na een paar dagen ontving uw familie een eerste dreigbrief van de taliban. Enkele dagen later kwam de taliban opnieuw naar de zaak van uw broer. Uw broer werd meegenomen door de taliban. U was aanwezig en verloor het bewustzijn. Uw vader diende klacht in bij de politie. De politie zocht uw broer, echter zonder resultaat. Ongeveer zes of zeven dagen later werd het levenloze lichaam van B. (...) in een kanaal gevonden. Uw broer werd met een ambulance naar een hospitaal gebracht waar zijn overlijden werd vastgesteld. Drie dagen na zijn begrafenis kwam de taliban opnieuw naar de werkplaats van uw broer. Ze vroegen u de deur van hun wagen te repareren. U slaagde erin te ontsnappen en dook onder bij uw grootvader langs moederskant. Twee of drie dagen later ontving uw familie een dreigbrief, uitgaande van de taliban. De taliban eiste dat u met hen zou samenwerken, zoniet zou u net zoals uw broer B. (...) gedood worden.

Uw familie besloot dat u Afghanistan diende te verlaten. Zij contacteerden een smokkelaar en organiseerden uw vlucht. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije en onbekende landen naar Duitsland. U diende geen asielaanvraag in deze landen in. U reisde verder naar België waar u op 14 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Na uw vertrek kwam u te weten dat ook uw vader diende te vluchten vanwege zijn problemen met de taliban. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een identiteitsdocument (taskara), een document betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie, een overlijdensakte en twee dreigbrieven uitgaande van de taliban.

Op 28 april 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas en omdat geoordeeld werd dat uw dorp Akhundzadah (Hada) gelegen in het district Behsud deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad. U diende beroep tegen deze beslissing in. Op 19 februari 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de in de weigeringsbeslissing van het CGVS vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas maar oordeelde tevens dat het onmogelijk was om uitsluitstel te bieden over de vraag of uw dorp Hada kan worden gerekend tot het grootstedelijk gebied Jalalabad en zond uw dossier voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet terug naar het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Wat betreft uw bewering dat de taliban uw broer probeerde te rekruteren en na diens weigering en overlijden u probeerde rekruteren dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent allerminst overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer voor de Afghaanse politie ernstige vragen oproepen. U verklaart dat uw broer gedurende ongeveer tien of twaalf maanden één of twee keer per maand voor de Afghaanse politie werkte. U verklaart verder dat hij ongeveer twee tot drie maanden voor zijn overlijden de laatste keer voor de politie werkte. U blijkt echter geheel niet te weten waar uw broer deze activiteiten uitoefende. Wanneer het CGVS informeert of hij in een politiekantoor of in een ander gebouw werkte antwoordt u hier niets over te weten. Ter verklaring voor uw onwetendheid stelt u dat men in Afghanistan niemand kan vertrouwen en personen daarom niet aan anderen vertellen over hun werkzaamheden (cgvs p.9-10). Deze motivering voor uw gehele onwetendheid betreffende de plaats waar uw broer voor de politie zou hebben gewerkt kan niet aanvaard worden. Waar aangenomen kan worden dat men in de zowel etnisch als religieus verdeelde Afghaanse samenleving niet eender wie in vertrouwen neemt kan dit argument niet gebruikt worden voor de relaties tussen gezinsleden.

Ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie legt u een certificaat neer. In dit certificaat wordt gesteld dat uw broer als werknemer van het bedrijf K.H. (...) Transportation Company voor de politie werkte. Het bedrijf dat uw broer uitbaatte had volgens u echter geen naam. Ook het bedrijf waar uw broer voordien werkte kende geen naam. Wanneer het CGVS u met de naam K.H. (...) confronteert stelt u niemand te kennen met die naam. Gevraagd of u een bedrijf met de naam K.H. (...) kent verwijst u weliswaar naar het door u neergelegde document ter staving van de activiteiten van uw

broer voor de Afghaanse politie maar stelt u tevens niet te weten wat K.H. (...) is en dit niet te kennen (cgvs p.8-9). De vaststelling dat u bijzonder weinig informatie kan verstrekken betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie en de vaststelling dat het document dat u aanbrengt ter staving van deze activiteiten stelt dat hij werknemer was van een bedrijf waarvan de naam u geheel onbekend is ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Daarbij wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Er dient te worden vastgesteld dat dergelijke rekruteringsmechanismen niet van toepassing zijn in uw dossier. Zo dient vastgesteld te worden dat u verklaart dat uw broer voor de Afghaanse politie werkte (cgvs p.8-10). U verklaart verder nooit les te hebben gevolgd in een madrassa, verklaart dat de moskee de taliban niet gunstig gezind is en stelt niet te weten wat de houding van de dorpsoudsten van Adday ten aanzien van de taliban is (cgvs p.13). Verder zouden de activiteiten bij of sympathie voor de gewapende islamistische oppositie in Afghanistan van familieleden in het verleden of sympathie voor het gedachtegoed van de taliban een verklaring kunnen zijn waarom de taliban u of andere leden van uw familie zou pogen te rekruteren. Redelijkerwijs kan er immers vanuit gegaan worden dat de taliban rekruteert bij families waarvan zij kunnen vermoeden dat zij de ideologie van de groepering gunstig gezind is. U stelt echter dat er niemand van uw familie ooit actief was bij de islamistische gewapende oppositie of sympathie heeft voor de taliban (cgvs p.12-13). Wanneer het CGVS informeert of uw broer al of niet benaderd werd door lokale taliban stelt u de tegenvraag hoe u zou moeten weten wat de lokale taliban is (cgvs p.14).

Uw bijzonder weinig consistente verklaringen betreffende de ontmoetingen van uw broer met de taliban roepen eveneens ernstige vragen op. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat de taliban tijdens de tweede ontmoeting uw broer aanvankelijk niet wilden laten gaan nadat hij weigerde met hen samen te werken. U verklaart dat uw broer hen toch kon overtuigen hem te laten gaan door te stellen dat hij hun aanbod met jullie vader zou bespreken (cgvs p.6). Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u over die tweede ontmoeting met de taliban dan weer dat u niet wist hoe uw broer erin slaagde aan de taliban te ontsnappen (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Wanneer het CGVS u confronteert met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u, tegenstrijdig met de neerslag van dit gehoor, dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde verklaringen aflegde betreffende de tweede ontmoeting met de taliban als op het CGVS.

Uw verklaringen betreffende de ontvoering van uw broer door de taliban overtuigen evenmin. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban u vroeg waar uw broer was, die op dat moment net aankwam. Na zijn weigering om u aan de taliban over te dragen werd hij ontvoerd (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u eveneens dat de taliban u bij het binnenkomen van de werkplaats vroeg waar uw broer was. Maar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat hij op de moment net binnenkwam stelt u op het gehoor voor het CGVS echter dat u hen vertelde dat hij binnen aan het werken was (cgvs p.6). De geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de ontvoeringen van uw broer wordt in ernstiger mate ondergraven door uw verklaringen later tijdens het gehoor. Daar beweert u plots dat u aan een wagen aan het werken was toen u de ontvoering van uw broer opmerkte. U zou de naam van uw broer uitgeschreeuwd hebben en nadien het bewustzijn zijn verloren. Wanneer het CGVS informeert of de taliban tegen u praatte tijdens de ontvoering antwoordt u ontkennend. Gevraagd of de taliban u vroeg naar uw broer antwoordt u eveneens ontkennend. Wanneer het CGVS u wijst op uw weinig consistente verklaringen stelt u dat de verklaringen op de DVZ over uw gesprek met de taliban betrekking hebben op de tweede ontmoeting van uw broer met de taliban (cgvs p.14-15). Uit de neerslag van dit gehoor blijkt echter duidelijk dat deze verklaringen betrekking hebben op de beweerde derde ontmoeting met de taliban. Bovendien dient gewezen te worden op uw eerdere verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS waar u nog wel beweerde dat de taliban u aansprak (cgvs p.6). De vaststelling dat u doorheen uw asielpcedure bijzonder weinig consistente of ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de wijze waarop uw broer aan de taliban ontsnapte en de omstandigheden van zijn ontvoering maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende uw problemen met de taliban.

Wanneer het CGVS informeert in welke maand uw broer ontvoerd werd antwoordt u dit niet te weten. U blijkt, ook nadat het CGVS u aanmaant uw tijd te nemen alvorens een antwoord te formuleren, niet in staat de het tijdstip van de verdwijning van uw broer aan de hand van de Afghaanse kalender te bepalen. U stelt weliswaar dat het misschien in de tiende maand van 2015 plaats had of daarrond, maar verklaart het eigenlijk niet te weten. Wanneer het CGVS u wijst op uw gebruik van de Gregoriaanse

kalender ter bepaling van het tijdstip van de verdwijning van uw broer en u vraagt of u deze - naar alle waarschijnlijkheid toch ingrijpende gebeurtenis – kan situeren aan de hand van de eigen Afghaanse kalender beweert u dat dit in het jaar 1396 plaats had. Luttele ogenblikken later beseft u dat dit het huidige jaar in de Afghaanse kalender betreft. Na enige tijd stelt u bijzonder vaag dat het ergens in de jaren negentig van de veertiende eeuw in de Afghaanse (Perzische) jaartelling moet hebben plaats gehad (cgvs p.10-11).

Gevraagd welke maand in de Afghaanse kalender overeenstemt met de tiende maand van het jaar 2015 in Gregoriaanse kalender stelt u het CGVS de tegenvraag of u alle maanden van de Afghaanse kalender moet opnoemen. Erop gewezen dat het CGVS enkel geïnteresseerd is in de naam van de maand waarin uw broer ontvoerd werd geeft u niet één maar twee namen op, namelijk dalwa en hout. Ter verduidelijking stelt u dat na de tiende maand, die u weliswaar niet benoemt, nog twee maanden komen die de namen dalwa en hout dragen (cgvs p.10-11). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt inderdaad dat dalwa en hout de namen van respectievelijk de elfde en twaalfde maand in de Afghaanse kalender zijn. Uit deze informatie blijkt echter ook dat niet enkel de jaartelling maar ook het tijdstip van aanvang van het kalenderjaar verschilt tussen de Gregoriaanse en de Afghaanse (Perzische) kalender. De tiende maand van de Gregoriaanse kalender komt dan ook niet overeen met de tiende maand in de Afghaanse kalender. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat u geheel niet in staat bent de verdwijning en moord op uw broer in de tijd te situeren met behulp van de Afghaanse kalender.

Wanneer het CGVS informeert op welke weekday het lijk van uw broer gevonden werd stelt u dit niet te weten. Wanneer het CGVS u opnieuw aanmaant even na te denken en daarbij aangeeft dat u eventueel de vrijdag, de gebedsdag en vrije dag in Afghanistan, als ijkpunt in uw tijdsbeleving kan hanteren stelt u de tegenvraag hoe u dat allemaal zou moeten weten. Ter verklaring voor uw onwetendheid terzake stelt u dat u alles vergeten bent vanwege de ontberingen tijdens uw reis naar België en uw verblijf in het opvangcentrum (cgvs p.11). De door u neergelegde overlijdensakte, volgens uw verklaringen opgesteld op de dag van de vondst van zijn lijk (cgvs p.11-12), stelt dat uw broer op 3 oktober 2015 overleed, een zaterdag. Gezien deze datum vlak na de vrijdag als vrije dag en gebedsdag valt zou er dan ook verwacht kunnen worden dat u de vondst van het lijk van uw broer zou kunnen verbinden aan uw dagelijks leven in Afghanistan. De vaststelling dat u, ondanks dat u verklaart toch enkele jaren school te hebben gelopen tot aan uw vertrek uit Afghanistan, de ontvoering en moord op uw broer geheel niet kan verbinden aan de Afghaanse kalender noch aan uw dagelijks leven in uw land doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat uw asielaanvraag geconstrueerd werd na uw vertrek uit Afghanistan.

Verder dient gewezen te worden op uw bijzonder weinig consistente verklaringen betreffende de periode van de verdwijning van uw vader doorheen uw asielprocedure. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u een paar dagen voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vernam dat uw vader vermist raakte (cgvs p.4). Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 mei 2016 verklaarde u inderdaad dat uw vader gevlucht was naar een onbekende bestemming. U stelde echter dat zijn verdwijning ongeveer zeven of acht maanden voor dit gehoor plaats had, één tot twee maanden voor het overlijden van uw broer B. (...) (verklaring dvz – vragen 15A en 17). Uit deze verklaring kan afgeleid worden dat uw vader ongeveer tussen begin september en begin oktober 2015 verdween, één tot twee maanden voor u volgens uw verklaringen uit Afghanistan zou vertrokken zijn (verklaring dvz – vraag 32) waardoor er ernstige vragen gesteld dienen te worden bij uw verklaring tijdens het gehoor voor het CGVS dat u pas enkele dagen voor het gehoor op de DVZ vernam dat hij vermist raakte. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u bovendien dat uw vader samen met uw oom uw vertrek uit Afghanistan organiseerde na de moord op uw broer (cgvs p.7), wat niet strookt met uw beweringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader verdween voor het overlijden van uw broer.

Ten slotte kunnen er eveneens bedenkingen geuit worden bij uw verklaringen betreffende de periode van uw vertrek uit Afghanistan. Gevraagd in welke maand u Afghanistan verliet antwoordt u niet op de vraag maar verwijst u naar het jaar waarin u Afghanistan verlaten zou hebben. U stelt aanvankelijk bijzonder vaag dat het ergens in de jaren negentig van de veertiende eeuw in de Afghaanse jaartelling was om onmiddellijk hierna te preciseren dat u in het jaar 1396 van de Afghaanse kalender vertrok. Wanneer het CGVS nogmaals informeert naar de maand waarin u Afghanistan verliet verklaart u, nadat u hier even over nadenkt, dat u in de maand qaws vertrok (cgvs p.11). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de maand qaws van het jaar 1396 in de Afghaanse kalender overeenstemt met de periode van 22 november tot en met 21 december 2017 in de Gregoriaanse kalender, terwijl uit uw administratief dossier blijkt dat u op 14 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Wat er ook van zij, de maand qaws is de negende maand in de Afghaanse kalender en stemt overeen met de periode van 22 november tot en

met 21 december in de Gregoriaanse kalender. Op de Dienst vreemdelingenzaken beweerde u dan weer dat u op 13 december 2015 aankwam en gedurende ongeveer veertig dagen onderweg was (verklaring dvz – vraag 32). Uit deze verklaring kan afgeleid worden dat u in de eerste week van november Afghanistan verliet. De eerste week van november valt in de maand aqrab in de Afghaanse kalender, niet in de maand qaws. Hoe dan ook, er dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor enerzijds verklaart dat u enkele weken na de moord op uw broer het land verliet (cgvs p.11) en anderzijds stelt dat uw broer in de tiende maand gedood werd (cgvs p.10-11) en u in de negende maand het land verliet (cgvs p.11).

Uw voorgehouden lage scholingsgraad kan niet aanvaard worden als een mogelijke verschoningsgrond voor uw geheel onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen betreffende uw periode van vertrek in uw land van herkomst. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat hoewel u gedurende drie jaar school liep in Afghanistan u analfabeet was op het moment van uw asielaanvraag en geen Pasjtoe of Engels kan lezen (verklaring dvz – vraag 11 en cgvs p.10 en 12). Ook uw voogd verklaart dat u semi-analfabeet was op het moment van uw aankomst in België (cgvs p.12). Tijdens het gehoor blijkt u echter op zijn minst een goede passieve kennis van het Engels te bezitten. Zo verduidelijkt u zelf de afstammingslijn nadat de tolk in het Engels tegen de protection officer aangeeft dat uit de benaming “Baba” niet afgeleid kan worden of dit een grootouder langs vaders- dan wel moederskant betreft (cgvs p.7) en draait u een voor u omgekeerd liggend document in het Engels om en wijst precies naar de op dit document vermelde datum (cgvs p.12). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat iemand die verklaart analfabeet te zijn in zijn moedertaal en sinds zijn aankomst in België school loopt het Engels niet dusdanig onder de knie heeft dat hij opmerkingen van de tolk in het Engels kan verduidelijken en een datum op een document dat omgekeerd voor hem ligt, opgesteld in het Engels, direct kan aanwijzen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Het door u neergelegde identiteitsdocument (taskara), het document betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie, de overlijdensakte van uw broer en de twee dreigbrieven uitgaande van de taliban zijn niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Het identiteitsbewijs (taskara) dat u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. Betreffende dit document dient opgemerkt te worden dat u dit op 9 mei 2016 neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring dvz – vraag 23) hoewel op het moment van uw binnenkomst in België nog verklaarde dat u uw taskara weggegooid had (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.2). De door u neergelegde vertaling van dit document stelt bovendien dat u afkomstig bent uit het dorp Marah gelegen in het district Khewa (Kuz Kunar) in de provincie Nangarhar waar u tijdens het gehoor stelt dat u geboren bent in Aday Akhundzadah Saheb (cgvs p.3) wat andermaal vragen oproept betreffende de authenticiteit van dit document.

Wat betreft het document ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Aangaande de overlijdensakte van uw broer dient te worden opgemerkt dat dit document, uitgegeven door het Afghaans Ministerie van Volksgezondheid, niet enkel opgesteld werd in het Engels maar dat ook de Gregoriaanse in plaats van de Afghaanse kalender er in gehanteerd wordt. Wanneer het CGVS u hierop wijst stelt u dat u een document in het Pasjtoe vroeg maar dit document ontving (cgvs p.11-12). Uw advocaat verklaart op het einde van het gehoor dat hij u tijdens een onderhoud op zijn kantoor eind april 2016 wees op het belang van stukken ter staving van het overlijden van uw broer waarna u vermoedelijk uw familie contacteerde ten einde dergelijke stukken te bekomen. Uw advocaat vermoedt dat dit document op latere datum werd opgesteld. Hij stelt dat dit kan verklaren waarom het document in het Engels werd opgesteld en de Gregoriaanse kalender erin wordt gebruikt (cgvs p.16). Wat er ook van zij, indien dit document werkelijk op de dag van de vondst van het lichaam van uw broer werd opgesteld kan moeilijk worden aangenomen dat een Afghaanse arts een overlijdensakte in het Engels opstelt en de Gregoriaanse kalender hanteert wanneer de ontvanger van dit document een analfabete Afghaanse burger is. Wanneer het document, zoals uw advocaat aangeeft, opgesteld werd na het onderhoud op zijn kantoor eind april 2016 dient te worden opgemerkt dat het bijgevolg een gesolliciteerd en subjectief karakter

heeft waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Verder dient opgemerkt te worden dat dit document stelt dat uw broer tweeëntwintig jaar oud was op het moment van zijn overlijden. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat uw broer B. (...) 17 jaar oud was toen hij stierf wat het vermoeden versterkt dat de door u neergelegde overlijdensakte geen authentiek maar een frauduleus document betreft.

Inzake het door u neergelegde identiteitsdocument (taskara) en de overlijdensakte uitgaande van de het Afghaans Ministerie van Volksgezondheid moet bovendien worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

In het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS legde u op 11 januari 2018 twee documenten neer ter bevestiging van uw problemen die zouden uitgaan van de politie, een persartikel over een aanslag op de begrafenis van een voormalig districtschef en een beslissing van het CGVS waarin de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd aan een persoon afkomstig uit uw regio van herkomst. Aangaande de twee documenten ter bevestiging van uw problemen stelde de RvV in het arrest van 19 februari 2018 dat deze documenten de teloorgegangene geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Vooreerst merkte de RvV op dat hoewel het verzoekschrift trachtte te laten uitschijnen dat dit originele documenten zouden betreffen, zij slechts neergelegd werden in de vorm van makkelijk te manipuleren kleurenkopieën. Verder stelde de Raad dat uit de inhoud van deze documenten blijkt dat zij werden bekomen op verzoek en op basis van de verklaringen van verzoekers familieleden en de ouderen van het dorp en dat dit bovendien meer dan twee jaren nadat de feiten zouden hebben plaatsgevonden geschiedde. Ten slotte wees de RvV op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat er in Afghanistan op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. De RvV concludeerde dat deze documenten niet neergelegd werden in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen vereist is opdat aan zulke documenten enige (ondersteunende) bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, zodat ook aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of

ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat vooreerst in op de motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus.

Hij stelt inzake de chronologie van de feiten dat hij verward is, dat zijn voogd bevestigt dat hij geen tijdsbesef heeft, dat hij nog jong is, dat hij onzeker is en dat hij werd gepest in het opvangcentrum.

Inzake de overige motieven, verwijst hij naar het verzoekschrift dat hij indiende in het kader van zijn vorige beroepsprocedure bij de Raad. Verder wijst hij erop dat hij de naam van de onderneming van zijn broer niet kende maar wel de hoofding van het briefpapier herkende. Tevens wenst hij toe te voegen dat hij nooit naar de madrassa ging maar wel drie jaar sporadisch les volgde in het lyceum. Verzoeker weet niet hoe de taliban rekruteert maar weet wel dat dit bij hem gebeurde via de garage van zijn broer. Verzoeker weet dat deze garage gelegen was in een grote autoverkoopplaats bij het vliegveld van Jalalabad.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigeringsmotieven die ten grondslag liggen van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij verwijt het CGVS dat niet wordt geantwoord op de vraag die de Raad stelde in het vorige arrest doch dat de stad Jalalabad eenvoudigweg wordt vervangen door het district Behsud. Waar geoordeeld wordt dat dit district nu voldoende veilig zou zijn, wijst verzoeker op een EASO rapport en de hierin aangehaalde incidenten in de provincie Nangarhar en het district Behsud. Verder wijst hij op de inhoud van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017. De huidige beslissing beweert niet meer dat verzoekers dorp deel zou uitmaken van het grootstedelijk gebied Jalalabad. Er wordt niet gemotiveerd waarom het landelijke deel van Behsud nu plots wel veilig zou zijn.

De bestreden beslissing houdt verder geen rekening met de meest recente evolutie ter plaatse. Verzoekers familie is gevlucht naar Saracha Alikhan en deze plaats werd in een beslissing van 18 augustus 2017 bestempeld als een gebied waar een risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voorhanden is. De beslissing is niet adequaat gemotiveerd en willekeurig.

Verzoeker roept daarnaast een aantal nieuwe elementen in ter staving van het gegeven dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert en een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker heeft recent contact gehad met zijn oom, die momenteel in Saracha Alikhan verblijft samen met zijn moeder en zijn drie broers. Zij ontvluchtten verzoekers dorp Adday Akhundzadah. Het dorp

waar zij verblijven ligt in het district Behsud en in het dossier van een vriend van verzoeker werd op 18 augustus 2017 geoordeeld dat de situatie aldaar beantwoordt aan het gestelde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vernam van zijn oom dat deze een tijd geleden samen met verzoekers broer naar Adday Akhundzadah ging om documenten te zoeken. Zij werden er echter aangevallen, gevangen genomen en geslagen door de taliban. Door tussenkomst van de dorpsouderste werden zij bevrijd en zij werden verzorgd in een ziekenhuis in Jalalabad. Beide zijn nu terug in Saracha Alikhan. Verzoeker toont aldus aan dat zijn familie weldegelijk wordt gevisieerd door de taliban.

Verzoeker stelt aldus nood te hebben aan internationale bescherming op grond van de Conventie van Genève. In elk geval heeft hij recht op subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een beslissing van het CGVS van 18 augustus 2017, het arrest nr. 199 851 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 19 februari 2018 velde ten aanzien van verzoeker en het verzoekschrift dat hij indertijd indiende bij de Raad bij het verzoekschrift (bijlagen 2-4).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 9 augustus 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat op een aangifte van verdwijning, een bevestiging van de politie, een kaart van bloedgever H., een verklaring van M. en een klachtenregisterformulier (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

3.1.2. Verzoeker legt op 12 september 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft de afdrukken van drie foto's. Verzoeker wil hiermee aantonen dat zijn oom en zijn broer werden aangevallen door de taliban (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat, waar verweerder in de bestreden beslissing op omstandige wijze motiveert inzake de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees ten aanzien van de taliban en waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift deze motieven tracht te weerleggen, beide partijen volledig voorbijgaan aan de inhoud van het arrest nr. 199 851 van 19 februari 2018 van de RvV.

Het door verzoeker aangevoerde asielrelaas, de door verzoeker aangevoerde, uit dit relaas voortgesproten problemen en vrees en de beoordeling van deze elementen in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, maakten reeds het voorwerp uit van de beoordeling die geschiedde bij het voormelde arrest van de RvV. In dit arrest, dat door verzoeker bij het verzoekschrift wordt gevoegd, werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en vrees voor vervolging en werd gesteld dat verzoeker bijgevolg niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Noch verzoeker, noch verweerder tekende tegen het voormelde arrest een cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht van gewijsde.

Uit het dossier blijkt dat er sedert de beoordeling bij het voormelde arrest van de RvV geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen.

Het administratief dossier bevat geen nieuwe gegevens die betrekking hebben op de door verzoeker aangevoerde feiten en vrees voor vervolging.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift alsnog een aantal nieuwe feiten aanhaalt, door middel van aanvullende nota's nieuwe stukken neerleg en op basis hiervan aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, dient voorts te worden vastgesteld dat aan deze nieuw aangevoerde feiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker borduurt in zijn beweringen omtrent deze feiten immers eenvoudigweg voort op het asielrelaas dat reeds bij het voormelde arrest ongeloofwaardig werd bevonden. Aan de stukken die verzoeker ter staving van zijn nieuwe beweringen bijbrengt, zoals vermeld *sub* 3.1.1. en 3.1.2., kan verder geen bewijswaarde worden gehecht. Gezien verzoekers asielrelaas en vrees reeds ongeloofwaardig werden bevonden en de vaststellingen dienaangaande kracht van gewijsde genieten, kan verzoeker om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin alsnog aannemelijk te maken heden niet volstaan met de neerlegging van de voormelde stukken. Aan dergelijke stukken kan hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig verhaal kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke stukken echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het verhaal te herstellen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker zich blijkens de inhoud van het reeds meermaals aangehaalde arrest van de RvV voorheen reeds heeft bediend van erg dubieuze documenten en van stukken waaraan geen bewijswaarde kon worden gehecht. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie en zoals eveneens reeds in het voormelde arrest van de RvV gesteld werd blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat er in Afghanistan op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat dergelijke documenten aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. De voormelde vaststellingen volstaan om aan de nieuw bijgebracht elementen bewijswaarde te ontzeggen. Derhalve blijft de beoordeling overeind dat aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas en de hieruit voortgesproten problemen en vrees ten aanzien van de taliban geen bewijswaarde kan worden gehecht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, waaronder de beweerde verhuis en problemen van zijn familieleden en vrees ten aanzien van de taliban, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te

worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

In zoverre hij in dit kader verwijst naar en een vergelijking maakt met de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2017 nam in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming, dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd vernietigd bij het voormelde arrest van de RvV. Bijgevolg kan verzoeker zich niet steunen op de inhoud of de motieven van de eerder genomen beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze initiële beslissing werd door de vernietiging door de RvV immers *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd.

Verzoeker doet aan de voormelde motieven evenmin afbreuk met de verwijzing naar een beslissing die in augustus 2017 en ten aanzien van een andere verzoeker om internationale bescherming werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Om diezelfde reden, met name het gegeven dat rekening gehouden moet worden met de concrete situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het vellen van onderhavig arrest, kan verzoeker evenmin volstaan met een verwijzing naar het reeds meermaals aangehaalde, in het verleden ten aanzien van verzoeker gevelde arrest van de RvV om afbreuk te doen aan de hoger gedane, op basis van de heden beschikbare landeninformatie gedane analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het district Behsud in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Waar in het vorige arrest van de RvV op basis van de indertijd beschikbare landeninformatie gesteld werd dat het niet duidelijk was of verzoekers dorp van herkomst behoorde tot het grootstedelijk gebied Jalalabad en geoordeeld werd dat de situatie buiten dit gebied niet vergelijkbaar was met deze binnen dit gebied, staat dit er niet aan in de weg dat heden en op basis van de voorliggende landeninformatie wordt besloten dat de situatie in verzoekers voormelde regio van herkomst niet beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven voor het overige geen dienstige argumenten aan. Met zijn selectieve verwijzing naar één passage uit de door verweerder gehanteerde informatie, met name deze inzake het aantal incidenten in zijn regio en district in de periode van september 2016 tot mei 2017, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, op het geheel van de beschikbare informatie gesteunde analyse van de veiligheidssituatie aldaar. Op basis van het voorgaande, moet worden besloten dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in het district Behsud in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet van zulke aard is dat zij in hoofde van verzoeker een risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT